

at fornærme en Mand, naar man veed, at man muligviis kommer til at give ham Penge ovenikjøbet, saa jeg troer, det er et meget hensigtsmæssigt Forslag til netop at afværge den Handling, som Straffeloven vil ramme; forøvrigt skal jeg herom henholde mig til hvad den ærede Rigsdagsmand for Præstv Amts 2det District (Schack) paa et maastee mindre rigtigt Sted herom idag har bemærket. Den ærede Rigsdagsmand for Sorø Amts 1ste District (Spandet) har foreslaaet, at Forslaget skulde udgaae. Dette Forslag falder i Grunden sammen med det under Nr. 25 stillede, thi det er en Selvfølge, at, gaaer Forslaget under Nr. 25 igjennem, saa at Bøderne ikke komme til at tilfalde de Private, saa udgaaer hele Paragraphen, efterdi den saa ikke vilde indeholde noget Nytt, men kun hvad der er en nødvendig Følge af Lovgivning i Almindelighed. § 13 har den samme ærede Rigsdagsmand ligeledes foreslaaet skulde udgaae. Hensigten med Paragraphen er at sikke mod Confiscation i andre Tilfælde end de i Paragraphen udtrykkelig nævnte, og jeg troer ikke, at det er uhenigtsmæssigt at skaffe en saadan Sikkerhed mod Confiscationen. Til § 14 har den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te District (S. A. Hansen) tillet det Forslag, at Ordene „formedelst sit strafværdige Indhold“, skulde udgaae; heraf vilde det altsaa blive en Følge, at, naar der var begaaet disse ubetydelige Politieforselser, som navnlig Lovforslagets §§ 1 og 2 omtale, saa skulde man have en Actionsordre fra Justitsministeriet, inden Tiltale kunde finde Sted. Det forekommer mig derimod at være mere naturligt, at disse ubetydelige Forselser kunde paatales efter et Decret af de mere underordnede Autoriteter, til hvem Actionsmyndigheden for Diebliffet er henlagt, nemlig Dverøvrighederne, paa Landet, Amtmanden og Politiedirecteuren i Kjøbenhavn. Den ærede Rigsdagsmand vil, at det sidste Punktum udgaaer; hvad der har bevæget ham til at gjøre dette Forslag, veed jeg ikke, og jeg skal derfor afvente at imødegaae det, indtil jeg har hørt hans Motivering.

Wiffens: Saaledes som det for Diebliffet forholder sig, vil det fremdeles blive Tilfældet, dersom det foreliggende Lovforslag, hvad § 12 angaaer, uforandret bliver antaget. Jeg har foreslaaet, at Enhver, som drages til Ansvar for Begaaelsen af en formeentlig Presseforselse, skal tiltales og sagsøges for de almindelige Domstole for Misgjerningsager. Bærningetinget er nemlig ikke for alle Statens Borgere det samme, det er ikke for alle Statens Borgere de almindelige Domstole for Misgjerningsager; for militaire Personer er det saaledes Krigsretter (Dampkjer: Det er ogsaa almindelige Domstole, Krieger: Ja!), og Erfaringen har til Dverflood viist, at Personer kunne for Presseforselser, som ikke i fjerneste Maade vedrøre militaire Forhold, drages til Ansvar for Krigsretter. Det har været Tilfældet 2 Gange kort efter hinanden med den bekendte Litteratus, Fr. Schaldemose, den ene Gang, fordi han havde, som man meente, angrebet Religionen, og den anden Gang, fordi han havde sagt noget Ufordeelagtigt om Politimesterens Fuldmægtig i Helsingør; han blev begge Gange dømt, den ene Gang blot til Advarsel og Censur i 5 Aar, og den anden Gang til en Mulkt og Censur paa andre 5 Aar. Naar der nu er Spørgsmaal, om det kan ansees for at være hensigtsmæssigt, om Staten kan være vel tjent med, at Forselser af denne Bessaffenhed kunne blive at indanke for militaire Retter, kunde det jo vistnok være ganske interessant, om man fuldkomment kunde komme paa det Nene med disse Sagers indre Bessaffenhed.

Rettelser.

- Nr. 100 Sp. 1590 L. 18 f. n.: „Nu troer jeg derhos ikke“ læs: „Men jeg troer derfor ikke“.
 — — Sp. 1591 L. 7 f. o.: med Christendommen, med Jødedommen, med Mahomedanerne“ læs: „med de Christne, med Jøderne, med Mahomedanerne“.